

Odgovorni vrednik: Ant. Janežič.

št. 46.

V četrtek 11. novembra 1852.

III. leto.

Prijateljem za slovó.

Od prijatlov se ločiti.
Duše drege zapustiti,
Ah, osoda mi veli!
Britko serce mi zdihuje,
V solzah plava in tožuje:
Srečno bratje ljubleni!
Lépo, kakor bělo cvětje,
Ki rodi ga mladolětje,
Sjal je venc prijaznosti;
Ah, alj cvetje se osulo,
In veselje nam minulo:
Srečno bratje ljubleni.

Kakor zora mlada zgine,
Rahla pěna z vode mine,
Tak veselja slast kopni.
Le ljubezen nima kraja,
Ah ljubezen, hčérka z raja,
Za spomin jo vzem' te si!
Ja ljubezen vam zastavim,
Preden se od vas odpravim,
Oj rojaci mileni!
Če nas lukaj smert zadene,
Tam ljubezen spet nas sklene —
Z Bogom bratje ljubleni!

J. K.

K o b i l i c a.

(Narodna pripovedka. Zap. M. Valjavec.)

Bil je siroten človek, ki ni imel skoro s čem živiti se. Ni je imel druge živine v hlevu, kakor dva vola, pa še ta dva v reji. S tema je opravljal reči, ki so pri hiši naj bolj potrebne; tadva sta mu pomagala vsakdanji kruh služiti. Šel je bil enkrat z volama v les po derv. Pervo drevó posekuje in že stopi pred-nj lovec v zeleno oblečen. »Kdo ti je rekel v tujej hosti drevá napravljati? zaupije lovec nad njim. »I, kdo neki? — reče sirotej — moja revščina. Gotovo bi ne hodil v tuje po les, ko bi me sila ne morala.« Lovec pa dalje govori: Če je res, kar praviš, da si tako siroten, ti jaz lahko pomagam, ako mi to storiš, kar ti bom rekel. Kmet pravi: Bom vidil, če je mogoče. Povej, kaj naj storim. Lovec pa mu reče: Če meni daš, kar ne veš, da v hiši imaš, ti dam toliko denarja, da ti ga ne bo svoje žive dni zmanjkalo. — Kmet, priden toda reven, je vedel za vse, kar je imel koli pri hiši, in misli, kaj bi pač bilo, da bi zanj ne vedil. Ne najde nič, dasiravno v mislih vse kofa svojega domu preišče. »Naj bo — reče — mož beseda, imej, kar ne vém, da imám. Lovec:« Mož beseda! vreži se v perst, poterdi z listom z lastno kervjó pisanem, kar so tvoje želje i najna pogodba. Ko bo dvajset let okoli, pridem ponj. Zdaj pa pojdi kje le doli, posekaj unole drevó, dobil boš ondi denarja poln voz.« Kmet se vreže s sekiro na perst, da

kri priteče. Zapiše, poterdi pogodbo, da lovcu pismo. Gre, poseka drevo, dobi denarja tak kup, da so komaj na voz šli. Vola nista mogla vleči take teže, i lovec je mogel rinuti pomagati. Kadar domu pripelje, spravi na tihem denarje v klet. Kadar je pa spravil, i ravno vola v hlev deval, pride iz hiše babica. Ga zagledati reče »o, sej so že oče doma! hiša je že spet za enega večja.« Kako se je oče vstrašil, vsak sam lahko misli. »Nā« — pravi — »kaj sim storil nepremisel nepremišljeni? Sina sim prodal, ki nisim vedil, da ga imam. Odsihmal ni bil več vesel, ni ga vidila živa duša, da bi se bil kdej smejal. Ona, ker ga vidi vedno žalostnega, ga v enem poprašuje, kaj mu je, ali je bolan, ali se mu je kej družega primerilo. Ni jej dolgo povedati hotel, ali ker le ni nehala molédoovati, jej pové, i reče, da je sina hudiču zapisal. In od sihdob se tudi njen obraz ni več razjasnil. Kadar je sina dojila, so jej kapale solze iz oči i močile nje velo i vsak dan bolj vpadeno lice. I njemu, kadar je dete v naročje vzel, je, kakor devet nož, serce prebodlo, i globok zdihlej iz pers prisililo, i kadar se mu je dete nasmejalo, se mu je milo storilo, i solze so mu oči zalile. Kadar je pa dete že nekoliko odraslo, sta ga dala v šolo, i fantič se je tako pridno učil, da je precej vse šolarje prekosil. Učeniku je bil močno všeč, i rad ga je imel ko lastno dete. Reče mu enkrat, da naj malo oče k njemu pridejo. Hvalil je očetu neizrečeno fanta, i djal, da boše še kdej kej velicega iz njega. Prav rad ga imam — pravi — in po pravici vam povem, da mi dela veliko veselje. »Ali meni dela veliko žalost,« pravijo oče i globoko zdihnejo. Učeniku pa se to čudno zdi, kako da bi moglo dete, ki ga mu ni enacega ni v pridnosti ni v vedenju v celej soseski, očetu žalost delati, i skoro je bil hud, da sliši fanta grajati ravno od očeta, ki bi ga imel naj bolj vesel biti. Sprašuje ga, zakaj i kako. Toda oče se brani povedati, pa na zadnje se vender dá sprostiti i pové, kakó da ga je, ko še vedil ni, da ga ima, hudobi zapisal, ki bo, ko dvajset let poteče, ponj prišla i ga vzela. »Oče« — pravi učenik — »zato le nikar ne bodite žalostni. Bomo skusili, da fanta hudič ne bo dobil. Izredili ga bomo za duhovski stan. Fant je priden i prebrisane glave.« — Izrejali so ga i pripravljali za duhovna. Tako pridno se je učil, da je po dve šoli v enem letu zdeloval, i še preden je bil dvajset let star, je imel že do malega vse žegne. Ali ker pred 24. letom duhoven biti ne more, je mogel čakati, da leta pridejo. Kar je imel na sebi, vsa obleka je bila blagoslovljena ali žegnana i polno družih svetih reči je imel vedno pri sebi. Ko je dvajset let dosegel, je sedel enega dne v hiši za mizo i čakal, kdaj bo hudoba prišla. Hudič pride, ali kar ga vidi vsega v žegnih, se kar spravi i več ne zmeni zanj. Primerilo se je pa, da je imel poletenski vroč dan nekam iti, i ko je nazaj prišel, je bil ves poten i do kože premočen. Gre v svojo stano se preoblačit, i ko ravno vse raz sebe dene, se hudoba kar prikaže, ga zgrabi i vzame, ker ni imel nič žeganega na sebi. Nese ga i prinese daleč nekam v tuj grad. Ondi ga pusti, mu reče: V tem gradu boš zdaj prebival. Imel boš vsega dosto, kar boš hotel. Nā, tukaj imaš perš, kadar boš lačen, kar razgerni ga, ktere jedi, i kakoršno vino ali pijačo boš le poželel, precej bo na perti. Postljo boš dobival vsak večer mehko postlano, da tako e dozday že nisi imel. Dela nimaš nič, delaš le, kar sam hočeš. Dvoje ti je prepovedano. Uiti ne smeš iz grada. Po vertu hodiš i jahaš tegale konja kakor, kolikor i kadar hočeš, samo iz verta ne smeš, i pa unible durj po nobenej ceni ne odpreti.

Gorje, še če pregrešiš. Jaz grem, čez sedem let spet pridem. Reče in gre. Mladencu se je dobro godilo. Zjutraj, ko je vstal, je pogrnil pert-pripravljen je bilo naj boljše kosilo, popoldne naj boljša južina i zvečer naj boljša večerja. Zvečer je bila postlja vselej postlana i tako mehka, da noben kralj take nima, kar jih živi pod solncem, i tako lahko i sladko je v njej spal, kakor dete v maternem naročju. Dolgo časa je bil vesel i zadovoljin, ali, ker žive duše nikoli vidil ni, se mu le po ljudeh, po kakem tovaršu tožiti začne, i dolgi čas ga naj bolj nadleguje. Tudi se ga je zvedavost lotila, i jelo ga je mikatile prepovedana vrata odpreti i pogledati, kaj je neki ondi shranjenega, ker je tudi on, kakor mi vsi, dober kos zvedavosti po našej pervej materi Evi prejel. Vender je bil on toliko terdniši, kakor Eva, da ga ni koj pervih sedem let skušnjava premagala. Sedem let mine, i hudič, kakor je obljubil, pride domu. Ga hvali, da mu je zvesto služil, i ga praša, ali mu je dobro ali ne. On pravi: Dobro, nič mi ne manka. Hudič: Prav, vedi se še tako, kakor dozdej. Grem i čez sedem let pridem spet. Komaj pa je odšel, pravi mladeneč sam sebó: Pojdi, kamor hočeš i pridi, kadar hočeš. Ne bom več dolzega časa tukaj prodajal. Gre i odpre prepovedane duri. Prišel je v velik, prostoren hlev, kjer je dvanajst lepih konj stalo. K slednjemu gre, vsacega pogladi, poboža. Kadar pa pride na uni konec hleva, dobi ondi vso zgurano i sostradano kobilico. Pljune vanjo i pravi: Pej te bodi, negnjusno kljuse, i se oberne stran od nje. Ali kobila spregovori, kakor nekaj Bileamova oslica, s človeškim glasom: O, ne pljuj me i ne šentaj, jaz ti še vtegnem dobra biti. Ali meniš, da hudič ne vé, da si duri odperl i si tukaj? Mladeneč se prestraši, pa se berž zavé i pravi: Kaj čem storiti? Kobilica: Pojdi, v studencu, ki po vertu teče, lase namoči, zaveži i zavezane imej, dokler ne porečem jih odvezati. Potlej uzui kertačo, štrigelj i briso. Mene odveži, zasedi, da uideva. Šel je, zmočil si je v studencu, ki je po vertu tekal, lase, jih zavezal, vzel kertačo, štrigelj i briso. Odvezal je kobilico, jo zasedel i zdirjala sta iz grada. Dirjala sta že celi dan, kar pravi kobilica: Ozri se, ozri, če ne gre hudič za nama. Mladeneč se ozre, zagleda hudiča i pravi: Že je blizo, kaj bo? Kobilica pa mu reče: Verzi kertačo ritniško čez glavo. Verže, i komaj je na tla padla, zraste strašna hosta, da ga ni bilo viditi konca ne kraja z očmi. Hudič je lomastil dolgo čez njo, da sta ona dva že daleč prišla. Spet reče kobilica: Ozri se ozri, če ne gre že spet za nama. Mladeneč se ozre i pravi. Spet jaha za nama, i že je bliže, ko pervikrat. Kobilica: Verzi štrigelj ritnisko čez glavo. Verže i komaj prileti štrigelj na tla, vstane velik, visok hrib, gora s hosto i pečevjem, dolga i široka, da preden je hudič čez njo prilezel, sta že ona dva daleč prišla. Spet reče kobilica: Poglej, poglej, če ni spet za nama. On pogleda i pravi: Spet je, i zdaj zdaj naju bo došel. Kobilica: Berž verzi briso ritnisko čez glavo. Verže, i komaj je na tla priletela, se razprostre staklen ali glaževnat hrib, dolg i visok, da ga ni bilo prezreti. Okoli je bilo predaleč. Čez-nj pa moč ne priti, ker se za konjsko kopito prijcti ni moglo i je noga koj spoderknila. Obupal je hudič i šel nazaj. Ona dva pa sta dirjala dalje, ko prideta do loke, reče kobilica: Zdaj pa le pojdi z mene. Več se ni treba bati, da bi za nama prišel. Mene tukaj pusti. Pasla se bom na tej loki. Ti pojdi i poišči si kake službe. Kadar se ti bo kej primerilo, ali kadar kej novega zveš, pridi k meni i povedala ti bom, kaj imaš storiti. Šel je s kobilice, pustil

jo je na loki i šel službe iskat. Kmalo pride do ovčarja, ki ga prosi, ali bi ga nêtel v službo vzeti. Ovčar pravi: Ako hočeš ovce pasti, vtegneš ostati pri meni; ti bom že vse potrebno dal, če boš zvesto pasel i nobene ovce ne zgubil. Ta je bil prec volje ostati, i pervo jutro, ko je imel znati, mu je ovčar ponujal jesti seboj vzeti. Toda on ni hotel nič, kakor ga je ovčar silil. Gnal je precej daleč od doma na tratino, i ko je solnce na poldne prišlo, je pogrnul pert, ki ga je iz tistega grada seboj vzel. Se je lepó ujedel i zaspal, kakor se je bil v gradu navadil, ker dela ni nič imel. Kadar se zbudi, ni bilo nobene ovce nikjer več viditi. Hodi i hodi, pa ne najde nikjer sledú, kani bi se bile pozgubile. Kaj je storiti? Spomni se kobilice. Gre k njej na loko, kjer se je pasla, i je praša, kaj je storiti. Ona pravi: Pojdi tam le tje v uni les, v lesu stoji hrast, v hrastu silen mož. Zraven pa stoji na hrast prislonjen meč. Meč uzmi i moža s hrasta pokliči na boj i glavo mu odsekaj. V žepu ima ključ; ključ uzmi, pojdi dalje, prišel boš do skale. V skalo so duri, odkleni jih s ključem. V votlini je polno otrok, izženi jih, da ti naj gredo ovac iskat. In kadar bo to storjeno, zakleni skalo, vzemi ključ i shrani ga še ti bo prav prišel. (Dalje sledi.)

Riba i dèklica.

(Narodna serbska.)

Dèklica sedi kraj morja,
 Samá sabo se zgovarja:
 »Oj ti mili Bog i dragi!
 Al' je širje kaj od morja?
 Al' je dalje kaj od polja?
 Ali hitriše od konja?
 Ali slajše kaj od meda?
 Ali draže kaj od brata?«

Govori iz vode riba:
 »Deklica, budalo noro!
 Širje je nebó od morja,
 Dalje je morjé od polja,
 Hitriše oči od konja,
 Slaji cukar je od mrda,
 Draži dragi je od brata.»

Slap Niagare v Kanadi.

(Poleg českega.)

V severnej Ameriki se najdejo semtertje jezera take velikosti, da se od morja v nič drugem ne razločijo, kakor po njih sladki vodi. Burje in vetrovi ženó na njih včasí tako grozne valove, da clo na sredozemnem morju ni večih najti. Sicer so ta jezera tako globoka, da jih semtertje ni mogoče izmeriti.

Posebno korist donasajo Angležem in Severoamerikancem, ki po njih s kožami in družimi rečmi kupčujejo. Njih ladje so večidel plošnate, da morejo z njuni brez nevarnosti na vsakem mestu, kjerkoli hočejo, k suhej zemlji voziti. Nekatere so tako velike, da clo po 100 bačev, to je 200 stontov, nesli morejo.

Najimenitniša jezera so: Gornje jezero, Huron, Mihigani, Erie in Ontario, ki se vsa petera endružega derže.

Prevelika reka Niagara teče iz izločne strani jezera Erie, ki prav za prav nič drugega ni, kakor vodotok ali proliv, ki vodo iz ednega jezera v drugo pošilja. Tako je voda široka in globoka, da že koj pri izviru velike ladje nesti zamore. Močno dere sedaj v to, sedaj na ono stran. Obnam jo jezijo mnoge skale in pečine, na katerih se valovi s strašnim šumom razbijajo. V nje daljnem toku se vendar te skalovite ovre polagoma zgube. Zmiraj širje in širje se razteka in se poslednjič v jezero Ontario izlije, ki b'izo 164 črevljev nižej leži kakor jezero Erie. Ta vodopad reke v strašno globino je tisti preimenitni slap Niagare, ki ga po celem svetu poznajo.

Tri ure od tega strašnega vodopada, ki se po vsej pravici med prve čudeže sveta šteje, leži malo višej na bregu te reke mala terdnjava Chippawaj (Čipavé), kjer ladje in brodovi, ki dolj po reki priplavajo, ostajajo. Gorje ladji, ki bi se prederznila, samo kake stopinje dalej proti vodopadu voziti. Berž bi jo dereča voda požerla in na sternih pečinah razbila, ali pa, če bi jo tej očitni propasti še odnesla, s strašno močjo v brezkončno globočino pahnila, iz ktere ni več rešitve pričakovati.

Bolj ko se voda tej propasti približuje, ki ima celo množino vodá pogoltniti, tim huje in strašneje hrumi in razsaja. Z divjo silo vdarjajo hrumeči valove v velikanske pečine, ki jim hočejo tok zajeziti in se poslednjič vse ovre premagavši, s strašim hrupom in šumom v brezkončno globino potopijo. Ker se tu struga nenadoma malo v levo stran obrne, se na tem mestu voda še bolj razširi in nakipi in pred očmi pogumnega popotnika se razvije na enkrat naj krasniše pozorišče.

Prdenj se do vodopada pride, je viditi že od daleč tako rekoč belkast in prozračen steber kviško stremeti, ki se gromonosnim oblakom enako po zraku razvija in razklada. Hrušč tega vodopada preseže grom največjega strelaštva; že pet milj daleč ga je slišati.

Ta vodopad obstoji prav za prav iz treh slapov. Prvi obel in 1800 črevljev širok, se vali z edne strane na sterne pečine; z druge strane pa sega do tako imenovanega kozjega otoka, ki je z mostom z suho zemljo združen. Okraj tega otoka, ki ima blizo 350 korakov v obsegu, hrumi naj silnejši trak tega vodopada, če je ravno le okoli 15 črevljev širok. Po unih pečinah se vali tretji oddelek vodopada, ki je tu 1060 širok. Po tem takem je celi vodopad 2865 črevljev širok in 164 črevljev visok in se s tako silo v globino potaplja, da se vsa bližnja zemlja potresa. V ednej minuti se zlije tu dolj blizo 672000 bačev vode, ki je s svojo težo pod slapom brezkončno globočino napravila. Po zimi se valjajo ledene kore, ki so jih iz gornjih jezer večni valovi semkaj pripodili, s strašnim hruščom in šumom v neizmerno brezno, kjer se na nekaj časa potaplja, pa v kratkem spet na verh vode priplavajo.

Vsi popotniki, ki so ta slap v bližavi viditi zamogli, terdijo, da človeška beseda ne zamore strahu in groze popisati, ki to čudo narave gledati, dušo gledavca pretrese.

Leta 1751 so sozidali Francozi, ki so tedaj Kanado posedli, malo terdnjavo Niagara, ki sedaj severoamerikanski pokrajini New-Yorku pripadlje. Na levem bregu tik ustja te reke stoji sedaj vterjeno mestice Niagara ali Newark, ki šteje blizo 100 hiš. Prebivavci tega mestica kupčujejo večidel s kožami, ki jih od divjih severnih Amerikancev kupujejo in dalej po svetu razpošiljajo.

O b i č a j i R u s o v .

Rusko carstvo obseže neizmerno prostora v treh delih sveta, v Evropi, Azii in Ameriki. Ravno tako mnogotere so ljudstva, ki v njem prebivajo; in le v tako imenovani veliki, mali in beli Rusii od poljske do azijske meje in od črnega do ledenega morja prav za prav Rusi prebivajo. Po redkem se ve da so tudi po vsih družih deželah velikega carstva raztrešeni. Vsih je kakih 50 milionov.

Ruski kmet nosi dolg kaftan ali sukno iz prav debelega sukna, pas okoli ledij, dolgo brado in črevlje iz lipovega ličja. Po zimi čez kaftan kožuh obleče, kučmo na glavo dene in si vrat in noge z vsemi čunjami obviije, kolikor jih ima pri hiši. Ženske se ravno tako borno oblačijo. Vterjeni Rus je z malim zadovoljin. Njegova navadna hrana je črn reženjak, repa, grah, posebno močnik, osoljene ribe in jajca. Mesa malo pojé. Nar ljubši mu je pa kisto zelje, čebul, česno in kumare. Pijejo ol, močno medicó; naj rajši pa žganje, ki ga vodko imenujejo. Desiravno pa Rusi tako radi žganje pijejo, so vendar zdravi, močni in veliko starost dožive. Če se kdo vpijani, prav bratovsko zanj skerbe; če ga kdo po zimi na cesti spijočega dobi, ga malo na stran zavali, in da ne zmerzne, ga v sneg zakoplje. Zato naj vender nihče ne misli, da so vsi Rusi pijanci, kakor jih navadno popisujejo. Res je, da bolj pijejo, kot se pri družih narodih vidi; pa so tudi bolj pitja vajeni, da jim ne dé toliko in da jim je tako rekoč potrebno.

Po kerčmah se po navadi vidijo slabe in časi prav smešne podobe po stenah, na katerih se vidi, koliko Rusi sami sebe čislajo. Tukaj sledi en izgled. Nad vrati visé podobe carov Aleksandra in Nikolaja. Pod njima se vidijo štirje deli sveta; za petega umetnik menda ni vedil. Evropo pomeni ruski vojak, ki je kot velikanski hrust v primeri z družimi narodi namalan. Nемеc ima kučmo čez oči in prav sladko spi, Francoz opico plesati uči, Anglez po barki, ki si je po nevedoma na suho zašla, leta in miši lovi. Azio spet z Rusom vpodobi, namreč s Kozakom, ki Turke, Perze, Kirgize in Čerkese pred sabo podi; brado ima tako, da bi ž njo lahko pometal. Afriko zamorec pred oči stavi, in vročino pokazati, stoji pred njim velika peč, iz ktere grozin plamen šviga. Ameriko pomeni mož z Angleškim klobukom na glavi, ktereга mu pa silni vihar hoče vzeti. Mirno sedi na gori, ki ogenj bljuje in si ravno pipo zažiga; v naročji ima zamorčika, pa se ne more spoznati, ali ga će božati ali tepsti.

Kmečke hiše so lesene koče na štiri vogle. Cele panjove enega verh družega polože. Od znotrajih otešejo, od zunaj jim skorjo puste; spranje pa z mahom zamaše. Strehe iz skodel ali drevesnih skorij narede in jih večkrat s kamnjem ali z rušami oblože. Majhine linice, ki se zapahnejo, imajo za okna, in skozi duri človek le pripognjen more prilesti. Če je hiša viši, imajo spodaj shrambe, zgoraj stanico, h kateri kurjim gredem enaka lestvica pelje. Po ruskih mestih se storjene lesene hiše na prodaj dobe, ki se dajo hitro in brez velikega truda postaviti, kamor koli je komu ljubo. Ker so lesene hiše dosti gorkeji od zidanih, jih je tudi po mestih nar več lesenih, ako se ravno za zidanje priprav-

nega kamnja ne manjka. Lepše hiše se dobe v severozapadnem kraju Ruskega. Stanica in skedenj sta tukaj ločena, vendar pod eno streho, ki je veči del slamnata. V sredi hiše je prav čedna stanica s steklenimi okni. (Konec sledi.)

Z m e s.

Slovtstvene drobtinee.

* Novice pišejo: Četrti del občnega »živinozdravstva« je do-
delan pod imenom »nauk spoznanja in ozdravljanja unanjih
in notranjih bolezn konj, goved, ovác, kóz, prešičev in
psov, kterimu je pridjan tudi nauk ozdravljanja navadnih bolezn do-
mače perutnice, in je priložen obris unanjih konjskih bolezn na po-
dobi. Gosp. dr. Strupi je izdelal važno delo po nar boljših skušnjah
zdravniških, in ker se vse v njem najde, kar bolezn naše domače ži-
vine zadeva in je k spoznanju in ozdravljanju bolezn potreba,
obseže 23 pól: jezik, v kterim je delo spisano, je lahko umeven, ka-
kor je v podučnih bukvah potreben. Po dokončanem tem delu se je lotil
vrednik »Novic« 5. dela, ki bo obseglo »nauk, kako pomagati o
porodih in kako po porodu ravnati s staro in mlado živino
in ozdravljati poporodne bolezn; — pridjali se bojo temu delu
v boljši in natanjčni zapopadek važnih opravil podobe prave in napčne
lege mladiga in pa obris mnogoteriga orodja, ker je sila potrebno, da s
razločnim podukam o tem odženemo brezvestne mazače in odpravimo
veliko škodo, ki jo zlasti o težkih porodih neumni pomagači vlastni-
ku živine prizadevajo.

* G. prof. Rozum izdaja pod naslovom: »Staročeska biblio-
teka pro mladež, ktera po vyššim vzdělani baží« prestave
latinskih in gerških klasikarjev. Pervi del obseže: »Dionisia Katona
mravná naučení«, ki jih je Amos Komenski iz latinščine preložil. Drugi
del zapopade: »Isokrata řeč o povinnostech, psana k Demonikovi. Pre-
ložil V. Pisecky in popravil Adam z Veleslavina. Zraven prestave je tudi
izvirna gerška beseda. Ako častiti g. prof. dovoljne podpore najde, bo v
kratkem tudi izdal: »Cicerona o přátelství« preložil R. Hrubí z Jeleni;
»Navedeni k moudrosti« pr. Ad. z Veleslavina; »Xenofonta Cyropedio,«
pr. Ad. z Günterodu; Seneka »o hněvu, pr. R. Hrubí in »Letopise
Trojanske.«

* V Budišinu so soped jele izhajati »Jahrbücher für die slavische
Literatur, Kunst und Wissenschaft« pod vredništvom J. E. Šmalerja.
Vsakega polletja pridejo tri zvezki po 5 — 8 tiskanih pol na svitlo.
Pervi zvezek je že izšel. Poletna naročnina znese 2 zlata (talerja.)

* V tiskarnici sinov Bog. Haase v Pragu bodo v kratkem izšle
dve imenitni knjigi. Perva je »Německočesky slovník kapesní« od Šu-
mavski-ga, druga pa »Ostromirovo evangelje,« ki ga g. V. Hanka izdaja.

Slavenske drobtinee.

* Kako visoko ministerstvo uka za napredek slovenskega jezika
skerbi, nam priča njegov sklep 6. oktobra, po kterem je sestavo »slo-

venskega berila za 3. in 4. razred doljnega gimnazia: g. Dr. Bleiweisu, vredniku „Novic“ izročilo. Ta novica bode gotovo vsakega rodoljuba v serce razveselila, ako pomisli, kako neobhodno potrebna je taka knjiga za slovenski navk. Ime g. sostavljavca nam je porok, da smemo kaj doveršenega pričakovati. Pozivamo tudi od naše strane vse slovenske pisatelje, g. dohtarju v tem preiminentnem ali težkem delu s primernimi sostavki na pomoč pritečj, da bo skorej belega dne zagledalo. Tudi naša „Bčelica“ se bode potrudila, v ta zlahten namen kake drobtinčice doprinesiti.

* G. Jukić šteje v Bosni 1.096,000 Ilirov, 6000 ciganov, 2500 Židov. Tursko se v Bosni le redko govori.

* Sila hitro raste število prebivavcev mesta Petrograda. Leta 1846 je bilo 478,000 sedaj je pa že 550,000 prebivavcev.

* Spevigrá ruskega generala Lwowa „Undine“ imenovana, je na Dunaju v igrališču pri Koroških vratih splošno hvalo stekla.

* Serbski spisatelj Jan Milenković je prejel za svoj novi zemljovid serbske kneževine od tamošnje vlade 100 cekinov v darilo.

* „Dalmatinskemu glasniku“ se piše, da se v knjižnici Ivana od Capogrosso Caragnini edna horvatska pesem najde pod naslovom „Povist vangelska bogatoga a nesrečna Epulona a cestita Lazara, iliti od šlete bogatstva a koristi ubovstva“. Sostavil jo je Jeronim Caragnini Splitski in Trogirski zlahtnik. Razdeljena je na 30 spevov in zaderži v dodatkih mnogo važnih naznanil iz stare in nove zgodovine, mestopisja in opisa Ilirika in Dalmacie. — Ta knjižnica obseže neki tudi več drugih važnih spomenikov.

* Najslavniši spomink česke davnovekosti „Kraljodvorski rokopis“ se bo z mnogimi podobami okinčan na svillo izdal. Česka umetnika gg. K. Svoboda in Trenkwald sta se tega zlahtnega dela lotila.

Narodne prislovice.

Suša en kos kruha sné, moča tri kosove. — Ubozega prešič in bogatega bolezen daleč slovi. — Volk malo hvale ve, ko ovco pojé. — Vsaki človek ima svoj prav. — Vsaki sebi gospodar. — V španovii še pes cerkne. — Vsi ljudje vse vedó. — Ženitev je vganitev. — Zlahta je stergana plahta. — Z vozom notri, z vozom vun. — Brez vinarja ni goldinarja. — Na sedem let vsaka reč prav pride. — Kdor ima veliko še več poželi. — Kdor skusi, ta ve. — Majhini otroci majhine skerbi, veliki otroci velike skerbi.

Zastavice. 4. Oče se šele rodi, sin pa že po strehi pleše. 5. Zidana štalica, bronasta kravica, železen teliček. Kaj je to. — Vganjka poslednjih: 1. gosli, 2. lastovka, 3. hrast.

Družtvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeči g.g. 572. g. Jak. Stuhec, c. k. sodnji priročnik; 573. g. Jož. Matoh, kapl. v Zibiki; 574. g. Stuler Jan. kapl. v Ločah; 575. g. Jos. Aliančič, bogsl. ljubljanske škofie; 576. sl. farna bukvarnica v Zibiki; 577. g. Lovre Stangel, kapl. v Srečah.